

suren. Spørgsmaalet om Teaternæringen er gammelt her. Der har gentagne Gange fra Venstres Side været fremsat Forslag om Frigivelse af Teaternæringen. Jeg skal indrømme, at som Stillingen paa det kgl. Teater er i Øjeblikket, kan en Frigivelse af Teaternæringen ikke siges at være saa overordentlig heldig. Den skulde nemlig føre til, om jeg maa sige saa, at der for det kgl. Teater blev mere Konkurrence. Men som Stillingen er i Øjeblikket, vil det næsten være umuligt for det kgl. Teater at optage en Konkurrence. Det er derfor klart, at dette Spørgsmaal om Teaternæringens Frihed for saa vidt kan siges at være mindre presserende. Men samtidig med, at man, som jeg haaber, finder en Ordning ved Arrangement med et privat Teater, hvorved det nationale Skuespil kommer frem til den Plads, som det fortjener, vil det ogsaa være heldigt, om man kunde løse dette Spørgsmaal om Teaternæringens Frigivelse paa en til alle Sider tilfredsstillende Maade.

Med Hensyn til Censuren, som til en vis Grad hænger sammen med Frigivelsen af Teaternæringen, idet Censuren er knyttet til Bevillingerne, vil jeg sige, at jeg, og jeg tror mange med mig, ønsker en mere tilfredsstillende Ordning end den nuværende. Jeg skal ikke komme dybt ind paa, hvorledes en saadan Ordning kunde tænkes, men kun gøre opmærksom paa, at under de Forhandlinger, der førtes ved Finanslovens 1ste Behandling om Censuren, blev der fra Justitsministerens Side udtalt Villighed til at arbejde med til en Løsning af dette Spørgsmaal. Jeg ved ikke, om det Udvalg, der kommer til at beskæftige sig med dette Lovforslag, vil komme ind paa Spørgsmaalet om Censuren; men i saa Fald vil jeg gøre opmærksom paa, at for mig stiller det sig saaledes, at det vilde være heldigt, om man i Stedet for en enkelt Mand eller rettere 2 — for man har jo 1 Censor for det kgl. Teater og 1 for de øvrige Theatre — fik et Raad eller en Kommission, saa at der blev flere Mænd om at afgøre, hvad der maatte opføres eller ej, og dette Raad maatte selvfølgelig komme til at sortere under Kultusministeriet. Jeg synes, der ikke er Grund til at have en Censor for det kgl. Teater og en for de øvrige Theatre. Naar man derimod havde et samlet Raad eller Kommission, vilde disse Spørgsmaal kunne blive belyste fra flere Sider. Uden at ville sige noget som helst til Forklæjning af den Mand eller de 2 Mænd, der nu træffe Afgørelsen, tør man nok udtale,

at den enkelte Mands Opfattelse i væsentlig Grad er afhængig af den enkelte Mands Syn paa disse Spørgsmaal. Man kan ikke forlange saa stor Alsidighed af den enkelte Mand, som man kan forlange af et Censuraad.

Til Slutning skal jeg anbefale, at man gaar til en Forlængelse af Loven, det er jo i Virkeligheden det, det drejer sig om. I et Udvalg vil man kunne gennemgaa de forskellige Løsninger af Spørgsmaalet om, hvorledes den fremtidige Ordning bør blive, og samle det i en Betænkning — noget lignende, som fandt Sted, sidst vi behandlede denne Lov —, hvilken Betænkning vil kunne blive vejledende for Administrationen med Hensyn til Benyttelsen af de Aar, hvori den midlertidige Ordning skal vare. Maaske vil Regeringen da kunne finde en tilfredsstillende Løsning af den overordentlig vanskelige Opgave at ordne det kgl. Teaters hele Stilling og økonomiske Forhold.

Meyer: Da Loven af 13. Marts 1903 blev given, var det vel i det mindste en lønlig Tanke, at naar 5 Aar vare gaaede, skulde man naa til en mere tilfredsstillende Ordning af det kgl. Teaters Forhold. Men i det foreliggende Forslags Bemærkninger siges det, at de 4 Aars Erfaringer, som ere erhvervede paa Grundlag af den nævnte Lov, ikke synes tilstrækkelige til derpaa at kunne bygge et Forslag om en varig Ordning. Det er i Virkeligheden den hele Motivering af det ny Lovforslag, mere findes der ikke, og det foreliggende Forslag forekommer mig derfor at være en Gaaen uden om et brændende Spørgsmaal, der stadig kommer igen og neppe bliver mindre brændende for hver Gang, det kommer: Hvorledes ordne vi vore Teaterforhold i Almindelighed, derunder naturligvis indbefattet det kgl. Teaters Forhold?

I 1898—99 fremsattes som bekendt af 3 Medlemmer her i Tinget, hvoraf de to endnu have Sæde her, et Forslag om fri Teaternæring. Blandt disse Medlemmer var den nuværende højtærede Kultusminister, der altsaa var en Tilhænger af fri Næring ogsaa paa Teatrets Omraade. Jeg tror ikke, jeg tager fejl ved at sige, at den højtærede Minister neppe nu vil rejse Fejde paa denne Sag. Som Forslaget her foreligger uden anden Motivering end denne: Det kgl. Teaters Forhold kunne ikke blive anderledes i de kommende 5 Aar, forekommer det mig at være en Flugt bort fra et Standpunkt, som den højtærede Mi-